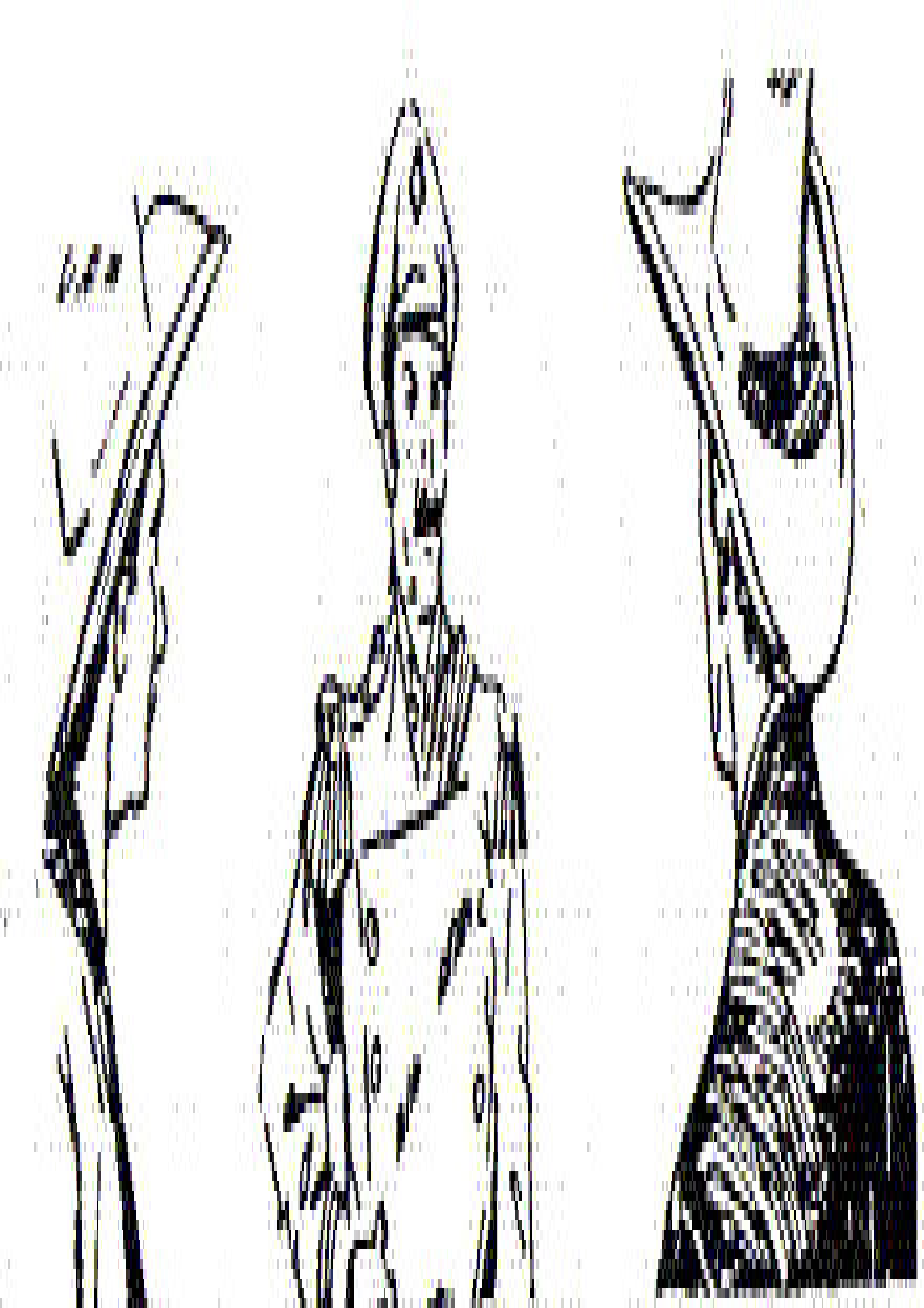

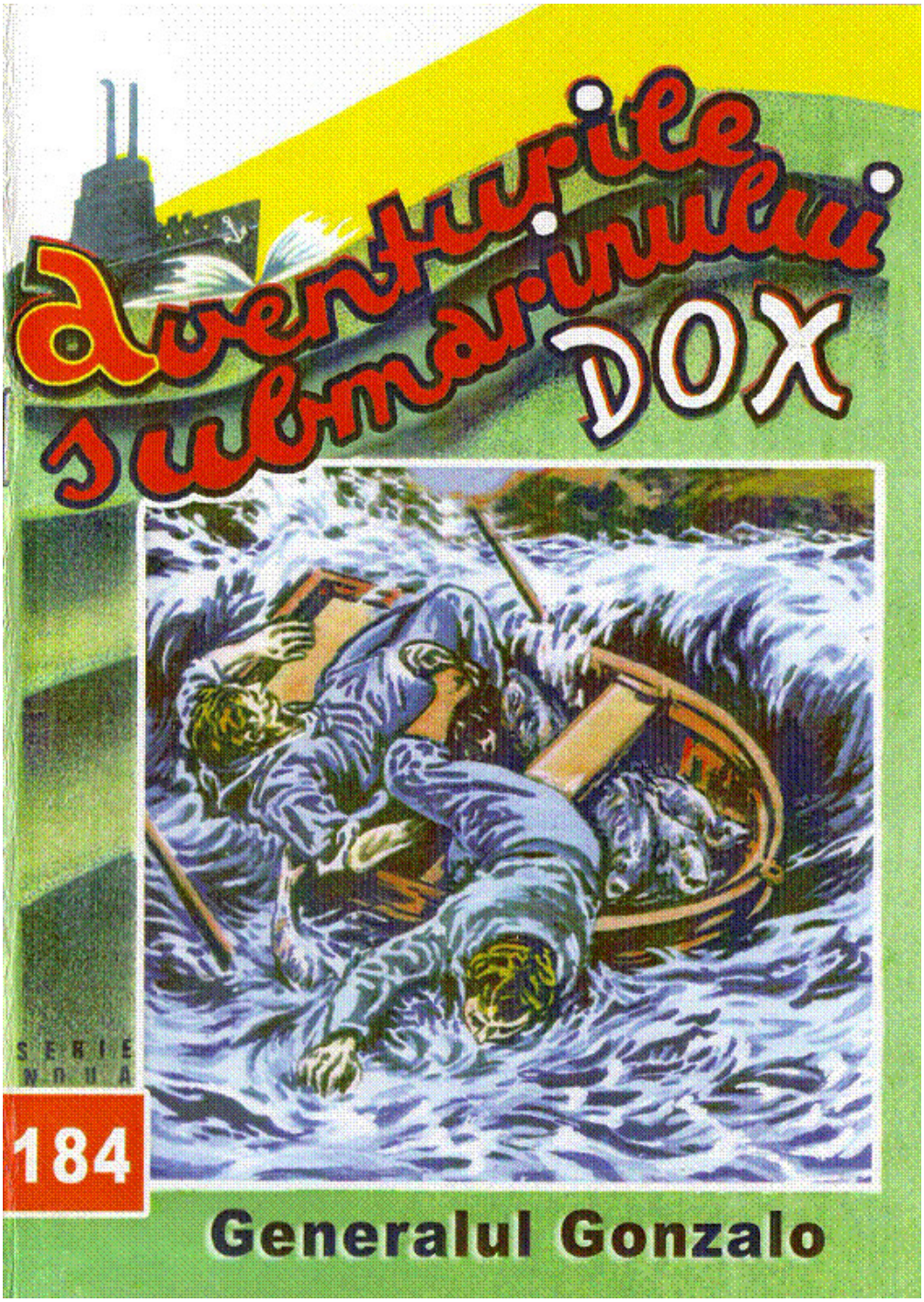
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
184
Generalul Gonzalo

De H. Warren.

Nr. 184.

GENERALUL GONZALO.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN PLINĂ FURTUNĂ.

— NE GĂSIM ÎN PARTEA DE SUS a Perului, constată căpitanul Farrow. Pentru că nu dorim să ajungem mai la nord, mai bine să ne întoarcem cât mai curând spre vest. Altfel drumul nostru până la „Insula Odihnei” va fi de două ori mai lung.

— Aş dori să cunosc puţin Peru, îl rugă George, fiul său. Cel mai mult mi-ar place să vizitez un străvechi oraş incaş. Cine ştie tată, când vom mai avea ocazia să ne mai aflăm pe aici? Ar fi păcat să nu vedem ceea ce ne stă acum chiar în drum.

— Unul din vechile oraşe din Peru am putea să-l vizităm, fu de acord căpitanul Farrow. Şi eu sunt interesat. Cel mai bine ar fi să ne oprim la Lima. De acolo – Lima este capitala – putem comod să mergem într-un străvechi oraş construit

din stânci. Ne vom organiza în aşa fel încât spre seară să fim în portul din Lima.

— Îmi dai voie ca împreună cu Petre să încercăm să prindem nişte peşti, pentru masa de prânz? întrebă George bucuros de perspectiva excursiei pe care şi-o dorise atât de mult. Îmi place să pescuiesc cu undiţa cu momeală şi în acelaşi timp vom schimba niţel meniul zilei. Avem destul timp, patru ore. Nu se poate să nu muşte!

— Fiţi însă atenţi! îl avertiză căpitanul. Culoarea cerului azi dimineaţa nu mi-a plăcut deloc. Răsăritul soarelui nu prevestea nimic bun. Dacă ne-am fi găsit în apele Chinei aş fi putut afirma cu siguranţă că se va pregăti un taifun. Aşa că nu vă îndepărtaţi prea mult de submarin.

— Petre este un bun profet în ceea ce priveşte vremea. Ne vom întoarce cu siguranţă în momentul în care va crede el că este necesar.

George părăsi sala în care tocmai luase micul dejun cu tatăl său şi ofiţerii submarinului. Petre cârmaciul uriaş al vasului fu imediat de acord cu propunerea şi merse sa caute în magazie undiţele potrivite, în vreme ce George cu ajutorul unui marinar aduse o barcă construită, de ingeniosul inginer Hagen, dintr-un metal uşor.

George se bucura extrem de mult de plănuita vizită în Peru. Doctorul Bertram, medicul submarinului îi povestise multe despre cultura poporului incaş, a cărui istorie este atât de misterioasă ca de altfel şi despre construcţiile pline de enigme ce se aflau acolo.

Aceste clădiri enigmatice, dorea el în special să le vadă şi să se convingă că într-adevăr uriaşele pietre din care erau făcute, erau în aşa fel îmbinate, fără mortar, fără jgheaburi sau conuri încât nici un ac nu putea fi introdus în îmbinarea lor perfectă. Petre apăru şi el pe puntea submarinului cu undiţele şi cu o mică cutie în care se aflau momeli artificiale. George îi luă undiţele pe care obişnuia regulat să le folosească şi sări în barca pe care între timp marinarii o lăsaseră la apă.

Petre îl urmă, apucă vâslele şi cu mişcări energice îndepărtă barca de submarin. Abia se îndepărtaseră cu cinci zeci de metri când George aruncă prima momeală, un peşte artificial cam de mărimea unui braţ.

Un vânt puternic sufla dinspre vest şi împinse mica bacă tot mai mult în larg, departe de coasta care oricum nu se vedea, deoarece, căpitanul dorise ca în timpul nopţii să se ţină cât mai departe de coastă.

Coasta de vest a Americii de Sud este şi astăzi adesea zguduite de cutremure care ocazional modifică fundul mării. De aceea a naviga de-a lungul coastei era totdeauna periculos pentru că în urma cutremurelor puteau să apară stânci periculoase ce nu erau trecute pe nici o hartă şi care puteau fi o catastrofă pentru navigatori, mai ales că nu apăreau nici măcar cu un centimetru deasupra suprafeţei mării.

Şi pentru că submarinul se afla deja în partea de sud a oraşului Lima, căpitanul Farrow a decis ca el să rămână în acelaşi loc în care e opriseră pentru a lua micul dejun.

După căderea întunericului dorea să urmeze cursul spre est, ca să ajungă în portul oraşului Lima. Această pauză urma să fie folosită pentru a-şi repara uniformele, pentru a spăla, pentru curăţirea armelor şi pentru tot felul de lucruri ce necesitau urgenţă.

Petre şi George se îndepărtaseră o bună bucată de lângă submarin. Ştiau că în apropiere malului puteau să prindă peşti mult mai gustoşi decât în largul mării. Peştişorii preferau stâncile de lângă mal iar cei mai mari îi urmăreau pentru a se hrăni şi ei. Cei doi vedeau acum submarinul ca o linie mică aproape invizibilă. George nu prinsese până acum nimic. În sfârşit simţi că un peşte muşcă momeala. Patru fire cu momeală artificială erau trase de baraca de aluminiu, două la babord şi două la tribord.

Petre lăsase de mult vâslele, barca fiind purtată şi legănată numai de vânt şi de valurile mării.

Aceasta îl ajută pe George să scoată peştele pe care tocmai îl prinsese. Era un exemplar puternic care lupta cu disperare să scape. Părea atât de mare încât pentru moment reuşi să ţină pe loc barca. În sfârşit, cu chiu cu vai reuşiră să-l tragă în barcă iar Petre cu îndemânarea lui obişnuită, dintr-o lovitură dată cu un topor marinăresc, reuşi să termine cu zvârcoleala uriaşului peşte. Petre spuse admirativ:

— Ce minunat exemplar! Cântăreşte aproape zece kilograme. De fapt cu el putem prepara un prânz cu mult mai mare decât ne este necesar.

— Pentru corpul ofiţeresc ar ajunge, spuse George şi încă pentru câţiva camarazi, dar eu aş dori să duc peşte pentru toată lumea de pe submarin. Mai avem încă destul timp.

Petre însă privi cercetător spre vest şi spuse îngrijorat:

— Domnule George, în partea de vest cerul nu-mi prea place. Cred că se va isca o furtună. În est arată ceva mai luminos dar în vest este urât de tot.

George privi cerul şi spuse uimit:

— Hai, Petre, puţintel mă mai pricep şi eu la vreme. Am învăţat şi eu câte ceva, de când călătoresc cu submarinul şi nu găsesc că cerul arată ameninţător nici în vest şi nici în est. Ceva mai întunecat este el la orizont, dar o furtună? Nu! Să ştii că te înşeli.

— Nu mă înşel, afirmă Petre. Ochii dumneavoastră au devenit în cele câteva luni de când sunteţi cu noi mai pătrunzători, dar nu ca ai mei. Dungile de la orizont sunt un semn sigur că se pregăteşte o vreme foarte urâtă. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem degrabă mai ales că suntem destul de departe de submarin. Schimbarea vremii dinspre vest pare să se apropie foarte repede de noi, chiar mai repede decât bănuim.

— Tata vorbea chiar de un taifun, dacă ne-am fi aflat în apele chinezeşti. Aşa că trebuie să cred că treaba este într-adevăr serioasă. Hai, vâsleşte înapoi! Dar mai întâi ajută-mă să scot cele trei undiţe care au mai rămas.

Cei doi tovarăşi au scos două undiţe, au rulat firele şi au luat momeala, pe care au băgat-o din nou în lădiţă, când George simţi că ceva a muşcat momeala din cea de a treia. Simţi chiar şi o zvâcnitură puternică încât îşi pierdu chiar echilibrul.

— Petre, ceva a mai muşcat! strigă George bucuros. Se pare că este tot un exemplar de excepţie. Vino te rog şi ajută-mă! Se împotriveşte ca dracu! Peştele prins trăgea furios şi cu brutalitate încât lui Petre nu-i rămase decât să-şi ajute tânărul prieten. Trebuiau să acţioneze precaut pentru a evita ca firul oricât de tare era să nu se rupă. Puterea unui peşte în apă este greu de închipuit pentru cei de pe uscat. Numai un pescar care a avut în undiţă un peşte de 7-8 kg. poate înţelege asta.

George şi Petre trebuiră să mai dea drumul firului pentru ca peştele să se mai liniştească. Dacă nu se mai zbătea aşa, puteau din nou să mai încerce să-l tragă în barcă.

Dintr-odată însă firul deveni moale – ori peştele reuşise să-l rupă, cu toate că momeala avea un cârlig metalic lung, ori, cum de altfel se şi întâmplă, îşi schimbă direcţia de scăpare şi acum se îndrepta spre barcă.

George învârti ruleta cât putu mai repede în timp ce Petre lăsa firul să-i alunece printre degete pentru a evita o eventuală lovitură.

Aproape două minute se scurseră aşa, când deodată, Petre abia se abţinu de la o înjurătură. Firul fu din nou tras cu putere încât îi tăie pielea de pe degete în timp ce el se pregătea să facă faţă unui nou atac. Lovitura fu atât de

puternică încât se resimţi în toată barca. Peştele se îndrepta acum spre est şi înota acum doar sub barcă Se îndreptă acum cu toată puterea spre mal, care se vedea ca o linie ia orizont. Petre trebui să dea din nou drumul firului dar George avu prezenţa de spirit să se lase rapid în genunchi la prora bărcii pentru a mai frâna puţin din lovitura pe care peştele o dădu din nou când trase iarăşi de fir.

Peştele se îndepărtă din nou de barcă şi o trăgea cu mare viteză spre est. George reluă lupta cu peştele. El opri ruleta încât firul nu mai putea fi deloc întins. Acum peştele prizonier trebuia să tragă întreaga greutate a bărcii după el. Curând George simţi cum puterea acestui locuitor al mării slăbea. Nici nu era de mirare, pentru că era greu ca un peşte străpuns de cârlig să mai care după el şi o barcă cu doi oameni în ea. George începu din nou să tragă încet de fir până când încercarea disperată a peştelui de a se elibera îl sili din nou să renunţe. Petre venii lângă el şi îi spuse îngrijorat:

— Tipul este din cale afară de tenace! Va mai dura până să-l vedem la bord. Pierdem prea mult timp şi ne îndepărtăm de submarin. Îmi fac griji că nu ne vom putea întoarce din cauza schimbării vremii. George care lucra atât de zelos, aproape că strigă, fără să vrea:

— Nici nu se pune problema să-l lăsăm! Pe ăsta trebuie să-l prindem! În curând va fi terminat de oboseală. Curentul nu mai este aşa de puternic, iar mica distanţă pe care ne-a tras o s-o recuperăm repede. Şi în afară de asta sigur că va veni tata spre noi dacă se va isca vreo furtună. Iată am tras deja aproape încă cinci metri de fir.

Petre mai aruncă o privire îngrijorată spre vest, apoi dădu şi el, cu puterea-i uriaşă, o mână de ajutor să tragă peştele în barcă. Nu mai luă în seamă încercările de a se elibera ale peştelui a cărui forţă scăzuse foarte mult şi acum trăgea încet dar necontenit de fir încât lui George îi fu frică că acesta s-ar putea rupe. Dar firul nu s-a rupt. George nu trebuia decât să folosească ruleta căci Petre trăgea acum peştele, cu mâinile. George nu îndrăznea să spună nimic căci faţa lui Petre era foarte energică chiar întunecată şi încordată, iar ei simţea cu toată bunăvoinţa şi simpatia ce i-o arăta uriaşul, că acuma nu era momentul potrivit să facă vreo remarcă. În acel moment mai simţi George că pericolul reprezentat de furtună era mai mare decât îşi închipuise.

În sfârşit George văzu prada. Şi acesta era un peşte de mare însă cu vreo zece kg mai mare decât cel pe care-l prinseseră deja.

Dintr-o smucitură Petre trase peştele lângă peretele bărcii, iar George după ce puse ruleta şi firul în barcă apucă un harpon şi încercă să lovească puternic peştele în spatele capului în aşa fel încât acesta în câteva secunde să înceteze a mai mişca.

— Excelent Petre! strigă George. A meritat efortul! Şi acum să avem grijă când îl punem în barcă, ca nu cumva să ne răstoarne, la uită-te acolo este deja un rechin! Sigur dorea să ne fure prada de sub nas! Acum poate să se lângă pe bot. Petre scoase peştele jumătate afară din apă. George îl apucă şi el şi-l ajută să-l tragă peste marginea bărcii de aluminiu. Micuţa barcă se înclină peste linia normală a apei, sub greutatea peştelui şi cei doi trebuiră să se aplece invers pentru a restabili echilibrul.

În sfârşit cel de ai doilea peşte se odihnea liniştit pe fundul bărcii iar George se bucura mult, când deodată privirea îi căzu spre cer în partea vestică. Şi ceea ce văzu îi produse pentru prima dată teamă. Culoarea cerului era total schimbată.

Un perete întunecat de nori cu reflexe strident gălbui acoperea jumătate din orizont şi părea să se mărească cu fiecare secundă. Marea părea aproape neagră iar o dungă de spumă albă se îndrepta cu o viteză îngrozitoare spre ei.

Petre remarcă şi el schimbarea atât de bruscă a vremii şi-i strigă fiului căpitanului:

— Aşezaţi-vă aici, domnule George şi ţineţi-vă cu toată puterea. Aplecaţi-vă cât puteţi partea de sus a corpului spre înainte. Prima rafală a furtunii va fi imediat aici. Trebuie acum să ne îndreptăm spre est în loc de vest şi să încercăm să găsim la mal un loc potrivit să ne adăpostim. Nu mai putem să ne întoarcem la submarin el se găseşte deja în zona furtunii. Nici tatăl tău nu ne mai poate ajuta, căci nu poate naviga mai repede decât furtuna.

Petre luă vâslele şi în timp ce vorbea şi începu să vâslească cu o forţă pe care George nu i-o mai văzuse până acum, îndreptând mica ambarcaţiune cu viteză spre mal.

George speră că uriaşul va reuşi să ajungă la timp la mal dar apoi îşi dădu seama că speranţa sa nu va fi dusă la îndeplinire.

Dunga de spumă albă se afla acum chiar în apropiere. Primele valuri apăreau cu o rapiditate uimitoare. Petre vâslea neîncetat şi trecu cu bine creasta spumoasă a primului val. Barca de aluminiu parcă zbura deasupra suprafeţei apei dar asta nu însemna că vor putea scăpa definitiv de urgia care se apropia.

— Ar fi trebuit să te ascult Petre! spuse George abătut. Dacă ţi se întâmplă ceva totul va fi numai din vina mea!

— Acum, cum ne-o fi soarta! îi răspunse Pete cu o mimă îndârjită.

Fatalismul lui Petre îl cuprinse şi pe George. Uriaşul avea dreptate şi George trebui să se gândească că amândoi nu odată fuseseră în situaţii atât de periculoase din care nu scăpaseră decât printr-o minune. Îngerul păzitor le răsplătise probabil curajul, perseverenţa şi prezenţa lor de spirit. Mult mai liniştit privi acum în spate primul val uriaş. Nu-i mai părea acum atât de periculos, dimpotrivă, el va ajuta mica barcă să treacă normal peste stânci şi recifuri şi să ajungă în apropierea coastei. În orice caz, trebuiau să fie atenţi atunci când valurile mari vor ajunge barca. Dacă coama uriaşă a valului s-ar sparge, impactul ar putea sparge barca indiferent de soliditatea ei sau în cel mai bun caz, ar scufunda-o pur şi simplu. Să înoate până la mal ar fi foarte puţin probabil pe o asemenea furtună.

La rechinii de care până acum au trebuit să se ferească nici nu se mai gândea. Instinctiv, aceşti prădători ai mărilor, pentru a scăpa de loviturile periculoase ale valurilor care îi ameninţau şi pe ei, se ascunseseră la fundul mării, cu mult timp înainte ca furtuna să fie remarcată. George privea cu mult interes primul val uriaş ce se apropia de barcă. Coama i se încreţea uşor. În spatele acestuia însă veneau altele, mai înalte ale căror creste se spărgeau. Acestea erau cele mai periculoase. Dacă primul val lua bărcuţa de aluminiu în spate şi o ducea până la mal erau salvaţi.

— Opreşte barca chiar deasupra primului val! strigă prin furtună George prietenului său, care se afla la vâsle.

— Nici o grijă, domnule George, o să fiu atent!

Faţa lui Peter era atât de energică încât lui George îi dispăru orice sentiment de teamă.

Un tovarăş mai bun nici că putea să aibe în astfel de împrejurări. Primul val se apropia tot mai mult Era mai înalt decât îl evaluase la început. Aproape că deveni din nou îngrijorat. Oare vor reuşi? O privire spre est îi readuse aminte că se aflau la câţiva kilometrii buni de ţărm. Zgomotele şi urletele înfundate ale furtunii se înteţiseră. Prima lovitură a furtuni se simţi. Pentru George fu ca un pumn uriaş primit în spate. Degetele sale se cramponară puternic de marginea bărcii. Îşi aplecă cât putu corpul în faţă. Văzu cum şi Petre se întinsese pe jos, apoi prora bărcii se ridică şi se balansă încolo şi încoace, aşa că George crezu că

se vor răsturna, dar greutatea celor doi peşti din barcă reacţiona ca un balast şi reuşiră să echilibreze barca.

Barca plutea acuma pe coama talazului şi era împinsă cu rapiditate spre ţărm. George se ridică folosindu-şi toată puterea de care era în stare. Iarăşi îl loviră rafalele de furtună care-l obligară să se aplece în faţă. Şi Petre fu aruncat de câteva ori în spate când încercă să se ridice. Situaţia lui era mai dificilă decât cea a lui George. Dar uriaşul ştia mai bine să se ajute singur. Vâslele a trebuit să le lase la primul impact cu furtuna. Puţin mai târziu fuseseră smulse din suporturi şi duse de apă. Acum nu mai avea nici un rost să stea pe banca vâslaşului, aşa că se lăsă să alunece pe podea, peste cei doi peşti, alături de George. Aici cel puţin, dacă nu încercau să se ridice, erau în mai mare măsură apăraţi de furtună. Petre îşi apropie mult gura de urechea lui George şi urlă cât putu:

— Dacă am putea menţine barca aşa, avem o şansă să fim salvaţi. Dar trebuie să fim extrem de atenţi când vom ajunge la ţărm. Izbitura de el ar putea fi foarte periculoasă. Iar dacă ţărmul mai este şi stâncos pericolul devine şi mai mare.

George care respirase uşurat când se văzuse purtat pe coama valului spre ţărm, se sperie din nou. La debarcarea care avea să aibe loc în curând, nu se gândise. Abia acum i-a fost clar că valul va izbi de mal cu toată furia sa mica bărcuţă. Iar dacă acolo vor fi câteva blocuri de stânci, cu siguranţă bărcuţa de aluminiu va fi sfărmată.

Din suflet îşi dori George ca locul de pe mal unde-i va duce valul să fie acoperit cu nisip alb şi fin.

— Întregul ţărm este stâncos! îi strigă George prietenului său, fără a-i mărturisi gândurile lui de mai înainte, gânduri care oricum nu i le putea împărtăşi datorită urletului furtunii.

— Să ne lăsăm în voia Domnului! îi răspunse Petre.

II.
O NOUĂ AVENTURĂ.

GEORGE ŞI PETRE stăteau atât de ghemuiţi încât numai capetele li se vedeau din barcă. La fiecare lovitură a furtunii aveau impresia că primesc loviturile în ceafă. Ţărmul se apropia nesperat de repede. Observară cu bucurie că în faţa lor se afla exact o porţiune de ţărm cu nisip alb. Nisipul moale pe care valurile îl aduseseră acolo reduce simţitor forţa impactului cu ţărmul. Puteau spera că vor scăpa fără accidente prea grave. Două trei minute mai trecură apoi barca se opri pe mal. Se auziră trosnituri şi scrâşnituri. George simţi o lovitură puternică în stomac care-l făcu să-şi

piardă pe moment respiraţia, apoi el şi Petre care era aplecat peste marginea bărcii au fost catapultaţi pe mal. Nisipul era aşa de moale încât nici măcar nu se răniseră.

George îşi reveni treptat după lovitura primită, putu din nou să respire normal şi acum îl urmărea pe uriaş care încerca cu mâinile şi picioarele să ajungă la o stâncă care închidea plaja la o anumită depărtare. Nu puteau sta în picioare din cauza vântului puternic care i-ar fi răsturnat pe dată. Să ajungă la zidul stâncos protector, nu era chiar atât de simplu, pentru că furtuna isca vârtejuri în nisipul fin. George şi Petre nu-şi puteau ţine din această cauză ochii deschişi iar firicelele din nisip le intrau în nări. Chiar pielea biciuită de firicelele de nisip îi durea. În sfârşit George şi Petre reuşiră să ajungă până la zidul stâncos şi acum se târau de-a lungul lui. Petre care se găsea în faţă reuşi să găsească o mică crăpătură în care amândoi puteau fi apăraţi de furtună pentru puţină vreme. De acolo se târâră printr-un fel de tunel în jos cu toate că nici acolo nu scăpară de vârtejul firelor de nisip. Cu cât înaintau în tunel cu atât se făcea mai întuneric în jurul lor. Deodată în peretele de stâncă apăru o cotitură spre stânga. După ce cei doi tovarăşi trecură prin ea, putură să stea în picioare, să ţină ochii deschişi şi să respire fără ca nisipul să-i biciuiască din cap până în picioare.

— Am mai avut odată noroc Petre! spuse George. Cum să-l înştiinţăm acum pe tata că nu ni s-a întâmplat nimic? O să-şi facă griji din cauza noastră. Probabil că a pornit-o spre vest, sfidând furtuna.

— Ori s-a scufundat în adânc şi aşteaptă până se mai potoleşte dezlănţuirea elementelor naturii, ori aşteaptă până când furtuna încetează complet, îşi dădu cu părerea cârmaciul.

— Cât poate dura furtuna, Petre?

— Asta nu poate ştii nimeni însă presupun că va mai dura o vreme.

— Şi va trebui să stăm aici până se va termina totul? întrebă George.

— Asta ar fi cel mai bun lucru!

Aş dori să intru mai adânc în această deschizătură şi să văd ce lungime are.

— Din partea mea nu aveţi decât!

— Unde am putea oare să ne aflăm, Petre?

— Cu siguranţă în apropiere de Lima.

— Atunci trebuie să dăm curând de oameni.

— Bineînţeles, domnule George!

— Ar fi păcat ca cei doi peşti mari să se strice. Am putea face cu ei o bucurie unor oameni săraci.

— Hm!

— Atunci, înainte! Să vedem unde ajungem!

Deschizătura din stâncă îi ducea repede spre nord-est prin nişte cotituri neregulate. În curând trebuiră să-şi aprindă lanternele pentru că nimeriseră într-o grotă asemănătoare unei peşteri din care pornea o vale de aproximativ de o sută de metri apărată de peretele stâncos.

După ce străbătură o porţiune din vale George văzu colibe.

— Acolo este şi un om! strigă Petre.

— Bănuiesc că prin apropiere se află o mină, îşi dădu cu părerea George.

— Se poate, îi întări spusele Petre. Peru este o ţară bogată în minerale.

În curând cei doi se aflară în faţa primei colibe.

— Este cineva aici? strigă Petre spre colibă.

Câţiva bărbaţi ieşiră afară şi se uitau cu mirare la cei doi.

Petre salută politicos şi le povesti cum fuseseră surprinşi pe mare de furtună şi cum fuseseră aruncaţi pe mal. În mica lor barcă se găseau doi peşti mari şi că le-ar face plăcere dacă aceştia i-ar primi în dar. Atunci trăsăturile dure ale bărbaţilor se luminară iar privirea bănuitoare le dispăru, iar cel mai în vârstă le mulţumi, apoi deveni din nou serios şi spuse:

— Să sperăm că stăpânul nostru ne va permite să aducem peştii. Probabil că va afirma însă că peştii mării îi aparţin cum de altfel îi aparţin bogăţiile pământului.

— Peştii ne aparţin nouă, zise George şi noi vi-i facem cadou. Dar stăpânul vostru trebuie să fie un om foarte ciudat!

— Cine este deci „stăpânul”?

Bătrânul se uită sfios în jur şi abia după aceea răspunse:

— Diaz de Castro este numele lui şi i se mai spune „Stăpânul Limei”. Trăieşte aici numai de cinci ani dar a devenit atât de bogat încât mult pământ din jurul oraşului îi aparţine. Stăpâneşte o mulţime de mine cu minerale, cât şi mine cu sare. Fiii şi fiicele noastre lucrează pentru el.

În apropiere este o mină de sulf. Ei lucrează acolo de dimineaţa până seara.

Sunteţi străini aici de aceea nu ştiţi ce grea a devenit existenţa copiilor noştri de când a devenit el stăpân aici. Sub celălalt stăpân o duceam cu mult mai uşor, el era altfel. Dar de când a murit, Diaz de Castro a moştenit minele.

— Am auzit că Diaz nu l-a moştenit pe bătrânul nostru domn, se amestecă în vorbă alt bătrân. Stăpânul nostru avea o datorie mare la el şi astfel a intrat el în posesia minelor.

Datoria se pare că o făcuse la jocuri de noroc. Se poate ca Diaz să-l fi înşelat pe fostul nostru stăpân chiar la aceste jocuri. Asta cred eu că s-a întâmplat.

— Fostul stăpân n-a jucat înainte niciodată, stărui primul vorbitor. Dar cine ştie ce s-a întâmplat între timp. Şi în orice caz nu ne este permis să vorbim de rău pe cel nou. Dacă ar afla nu ne-ar merge deloc bine.

— N-aţi dori să intraţi în colibele noastre modeste pentru a vă odihni puţin? Furtuna mai poate dura ore întregi iar marea se va linişti cu siguranţă până mâine dimineaţă. Noi cunoaştem bine furtunile ce au loc aici. Sau doriţi să aşteptaţi în Lima oprirea furtunii? Acolo vă puteţi cumpăra o altă barcă, dacă cea veche nu mai poate fi folosită.

— Dorim să rămânem aici, se hotărî George după o scurtă cugetare. Stăpânul vostru „stăpânitorul Limei" mi-a trezit interesul.

Petre întrebă:

— N-aţi dori mai întâi să aduceţi aici cei doi peşti?

— Acum, pe furtună, va fi greu să ajungă până la barcă, replică George.

— Dar noi suntem obişnuiţi să ne luptăm cu furtuna spuse cel mai bătrân dintre ei. Câteodată suntem chiar obligaţi, dacă Senior de Castro ne-o ordonă. O furtună mare aruncă câteodată echipamente de navă de care stăpânul nostru are nevoie. Atunci noi cei bătrâni trebuie să-le aducem. Câteodată, vreunul dintre noi este luat de valurile uriaşe şi nu-l mai vedem niciodată.

— Ce stăpân cumsecade! zâmbi George ironic. Să sperăm că vom putea face cunoştinţă! Începe să-mi placă din ce în ce mai mult, dacă ar fi să-mi spun părerea.

— Pentru asta sunteţi prea tânăr! N-o să permită aşa ceva!

— N-o să-l întreb, dacă îmi permite sau nu, insistă George cu adevărat furios de felul cum se comporta „Atotstăpânitorul".

— Veniţi domnule George, i se adresă tovarăşul lui, ca unuia căruia trebuia să i se poarte de grijă, trebuie să-i ajutăm pe aceşti oameni să aducă încoace cei doi peşti.

Era o treabă nu tocmai uşoară. Când ajunseră toţi la barca de aluminiu, Petre sări pur şi simplu pe marginea ei aşa încât cei doi peşti se rostogoliră pe mal. Apoi legară fiecare peşte cu două fire de undiţă şi astfel luptând din greu cu rafalele furtunii îi traseră înapoi până la zidul format din stânci. Când ajunseră, George şi Petre rulară din nou undiţele, odată ajunşi la intrarea în grotă bătrânii îi ajutară să tragă peştii înăuntru.

Bătrânii din colibe nu mai puteau de fericire că aceşti peşti le aparţineau. Asemenea exemplare nu mai văzuseră demult.

George nu putea scăpa de impresia că fiii şi fiicele lor trebuiau să lucreze din greu în minele de sulf sau în atelierele de prelucrare, dar niciodată nu câştigau atât, încât măcar odată să mănânce pe săturate.

Ce fel de om putea fi acest Diaz de Castro! Desigur unul dintre aceia care călcau peste cadavre pentru a-şi atinge scopul! Cu siguranţă un om fără scrupule. Şi dacă cu moartea fostului proprietar ceva n-a fost în regulă? Oare datoria la jocuri de noroc să fi fost adevărate? În sinea lui George începea să se îndoiască. Ceva era putred aici.

Când bătrânii aduseră cei doi peşti în colibele lor, cei prezenţi fură atât de bucuroşi, încât bănuiala lui George cu privire la Diaz de Castro se întări şi mai mult. De aceea îl întrebă pe bătrânul Jose ce salar plătea Diaz. Răspunsul îl înfurie şi mai tare pe George. El nu plătea muncitorilor orele lucrate, ci îi plătea în funcţie de cât sulf găseau şi îl împachetau. Iar în mină sulful se găsea în cantităţi destul de mici. Bătrânii vorbeau acum în şoaptă.

În sfârşit Jose se adresă lui George:

— Domnilor, ne permiteţi să vă invităm la masa noastră? Cel mai mic peşte îl vom pregăti chiar acum iar pe cel mai mare îl păstrăm pentru copii noştri. Ei au mai multă nevoie de hrană decât noi, dat fiind că au nevoie de mai multă forţă ta munca lor din mină.

— Acceptăm cu plăcere invitaţia, spuse George imediat Şi dacă furtuna va înceta vă mai putem pescui câţiva. Probabil voi reuşi chiar, luând contact cu autorităţile să fac ceva pentru mărirea salariului copiilor noştri.

— Asta nu cred că veţi putea domnule, căci de Castro datorită bogăţiei lui are mulţi prieteni puternici care influenţează hotărârile autorităţilor de aici. La început ne-am plâns şi noi dar asta n-a făcut decât să ne îngreuneze mai mult situaţia.

— Aş putea să vorbesc o dată cu de Castro. Poate îl voi convinge de nedreptatea actelor sale.

Bătrânul zâmbi. Îi părea imposibil. El îi conduse pe George şi pe Petre în coliba sa în vreme ce ceilalţi se ocupau cu pregătirea mesei.

Coliba era foarte curată dar foarte sărăcăcios mobilată. Bătrânul se scuză şi le explică că fusese nevoit să vândă majoritatea lucrurilor mai preţioase pe care le avea pentru a putea supravieţui.

— Sper să vă pot ajuta, spuse George. Poate eu voi avea mai mult noroc. Şi apoi de Castro va trebui să vă despăgubească de pierderile şi suferinţele îndurate.

Bătrânul Jose nu credea în aşa ceva şi spuse:

— Dacă s-ar produce vreo îmbunătăţire n-ar dura cu siguranţă prea mult, cel mult atât cât dumneavoastră veţi fi aici. Mai târziu va avea grijă de Castro să se răzbune pe noi. Noi ne-am acceptat deja soarta, senior!

— Trebuie să mai judecăm puţin, recunoscu George gânditor. Adică să procedăm cu mare prudenţă. Dar cu vremea vom găsi noi o soluţie. Acum ne vom odihni puţin, Jose. Pescuitul şi furtuna ne-a epuizat şi acum suntem obosiţi. Scoală-ne te rugăm când va fi gata masa. Paturile erau simple dar după emoţiile trăite cei doi le găsiră minunate şi după ce mai discutară puţin între ei, în curând adormiră.

Discuţia lor se învârti în jurul persoanei lui de Castro.

Jose părăsi coliba pentru a nu le deranja somnul. Când reveni după mai bine de două ore pentru a-i trezi ia masă, îi fu destul de greu să-i pună din nou pe picioare..

Peştele era foarte gustos. Femeile îl pregătiseră adăugând multe mirodenii iar George se bucura în special văzând câtă mulţumire şi recunoştinţă se vedea pe chipul celor ce mâncau, probabil pentru prima dată de multă vreme, într-adevăr pe săturate.

Când masa se termină femeile strânseră vesela simplă şi o puseră la locul ei. Petre, care avea tutun şi hârtie la el, începu să-şi răsucească atât de îndrăgitele lui ţigarete. Feţele bătrânilor se luminară de bucuria de a putea pufăi şi ei din iarba această aromată.

George îi mai întrebă pe ocolite câte ceva despre de Castro şi ce află îl întări mai mult împotriva „Stăpânului Limei” şi, pentru că bătrânii nu exagerau, le crezu fiecare cuvânt. Diaz instituise un regim care îşi bătea joc de orice protecţie socială.

Deodată se auzi de afară un strigăt. George şi Petre ciuliră urechile. Bătrânii îşi strânseră neputincioşi pumnii, nu spuseră nimic, iar atmosfera tensionată dinainte apăru din nou.

Strigătul venea din partea de est a peretelui stâncos şi era fără îndoială strigătul unei femei. George şi Petre săriră în picioare când strigătul se repetă şi deveni mai stăruitor.

— Ce se întâmplă aici? strigă George.

— De ce nu vă mişcaţi? se interesă Petre.

— Asta este stăpânul nostru, domnilor, răspunse Jose. Obişnuieşte să glumească în felul lui cu fiicele noastre.

Îşi scutură capul cu tristeţe şi din nou îşi strânse pumnii a neputinţă în timp ce tremura de enervare. George îi aruncă o privire rapidă lui Petre, sări de pe scaun şi ieşi repede din colibă. Petre îl urmă imediat.

Cei doi se grăbeau acum spre locul din vale de unde se auzise strigătul.

Acum ţipătul se auzii a treia oară.

George observă în peretele stâncos o deschizătură mai largă. Intră prin ea într-un fel de tunel care părea să străbată tot zidul stâncos.

Imediat, după prima cotitură din tunel, George văzu un bărbat înalt slab, puţin ciudat pe a cărui faţă se afla o barbă neagră care-i sări în ochi. Bărbatul ţinea în braţe o fetişcană care se zbătea din toate puterile.

— Domnule de Castro, lăsaţi-mă vă rog în pace! îl implora fata.

— Cum te mai zbaţi, ca o mică turturea! râdea ironic bărbatul.

Atunci apăru acolo George şi îi strigă bărbatului:

— Laşule, lasă imediat fata în pace!

Bărbatul fu atât de uimit de această apariţie încât lăsă într-adevăr fata, care fiind atât de fericită că scăpase din îmbrăţişarea omului pe care-l ura atâta, fugii de acolo, cât putu de repede, negăsind timp nici măcar să-i mulţumească lui George.

Pe faţa bărbatului se citea atât furia cât şi uimirea.

Ochii săi erau aţintiţi asupra lui George care îi susţinea privirea fără să clintească.

Furia îl cuprinse deodată – era tot atât de înalt ca Petre – şi încercă să-l lovească pe George. Acesta evită cu îndemânare lovitura dându-se la o parte la timp. Lovitura nimeri în gol.

Atacatorul se clătină, când rată lovitura iar George veni mai aproape cu un pas şi îi vorbi.

— Să sperăm că v-a trecut mânia. Furia dumneavoastră nu era întemeiată. Ar trebui să vă fie ruşine că atacaţi fete tinere fără nici o apărare. Cu mine însă n-o să vă meargă! Cu toate că faţă de mine păreţi un Goliat, eu nu mă tem.

George îşi luă poziţia de box în vreme ce vorbea pe un ton rece şi calm. Adversarul său îl privii cântărindu-l câteva secunde apoi se năpusti asupra lui. Dar şi acum cele două lovituri ale lui nimeriră în gol. Era timpul ca George să preia iniţiativa. Stânga sa lovi fulgerător şi-l nimeri pe uriaş în piept. Bărbatul icni şi chiar se poticni puţin în faţă. Această

situaţie nu-i scăpă lui George care îi mai trase o dreaptă, apoi stânga-i nimeri bărbia agresorului.

Capul lui de Castro zbură pe spate.

Dar rezistenţa agresorului lui George era mare. Uriaşul se clătină încă o dată, se retrase câţiva paşi în spate dar se ţinea încă bine pe picioarele lui puternice. Îşi reveni rapid, scoase de la curea un cuţit şi se năpusti din nou asupra lui George.

Situaţia devenea critică pentru George care nu avea nici o armă la el – când părăsise coliba bătrânului Jose – nu crezuse că se va implica în vreo bătaie. Dar atunci interveni Petre. Uriaşul nu se băgase până atunci în lupta dintre cei doi, dar acum consideră că sosise momentul. Cu o forţă de nebănuit răsuci dreapta lui de Castro în sus încât acesta scăpă pe loc cuţitul. Apoi, fără a-i mai lăsa vreo pauză, îl lovi cât putu de tare. Petre recunoscuse ca bătrân expert în arta boxului, rapiditatea şi puterea adversarului. De aceea îl şi lovi cu toată forţa de care era el în stare. Rar, mai lovise el aşa pe cineva. De Castro căzu ca lovit de trăsnet şi se rostogoli puţin în spate ca apoi să se izbească de o stâncă. După ce-şi reveni puţin, Petre îi spuse simplu lui George.

— Presupun că pentru moment îi ajunge! Un alt om ar trebui să stea după lovitura mea două săptămâni în spital, dar derbedeul ăsta îşi va reveni în curând.

George îl privi pe de Castro inconştient, se aplecă deasupra lui şi îi luă de la curea cele două pistoale. Aşa vom fi mai în siguranţă, spuse el zâmbind, în cazul când se trezeşte şi ar mai avea poftă să se bată. Petre, te rog ia şi cuţitul de acolo!

Abia luaseră cei doi tovarăşi armele lui de Castro când, auziră în spatele lor mai multe vaiete. Jose venea fugind cât îl ţineau picioarele alături de alţi câţiva bătrâni.

— Vai, vai, acesta este domnul de Castro! Ce nenorocire! Cu toate că cea pe care aţi scăpat-o din ghearele lui este tocmai nepoata mea, ne temem că pentru noi de-acum se va dezlănţui iadul pe pământ.

George însă rămase liniştit.

— Ne-am luptat în mod cinstit, pumn contra pumn. Camaradul meu l-a doborât însă abia atunci când a scos cuţitul la mine. Mă gândesc că această înfrângere să-i servească pe viitor ca avertisment. Când o să-şi revină, îi voi explica că eu, Senior Jose, o voi apăra în continuare pe nepoata dumneavoastră. Nu trebuie să-şi închipuie că prin forţa lui poate ataca oricând tinerele fete fără apărare. N-a fost nimic nedrept aici! Nu aveţi nici un motiv să vă văitaţi.

Treaba este deja hotărâtă. Fiţi atenţi, într-o zi veţi fi fericiţi că noi am început lupta cu acest monstru uman.

Dar Jose nu putu fi aşa uşor liniştit. El îngenunche lângă corpul nemişcat şi-i ridică în sus capul „Stăpânului" său. După o vreme de Castro deschise puţin ochii, clipi de câteva ori ameţit şi apoi începu să înjure de se cutremurau pietrele. Apoi strigă cât putu:

— Nepoata ta i-a atras prin strigătele ei pe cei doi străini aici. Asta o s-o plăteşti tu şi toţi cei de aici, cu vârf şi îndesat! Na! La asta ca un avans! Şi vru să-i tragă bătrânului o palmă. Dar George fu pe fază. Chiar în acel moment îl trase pe bătrân de-o parte, încât lovitura lui de Castro nu-şi atinse ţelul nici de această dată.

Ca să-l apere pe Jose, George trebui să se apropie mai mult de Castro şi nu remarcă că cel întins încă pe jos se pregătea să-i tragă o lovitură de picior. Dar nici Petre nu stătea acolo degeaba. Îşi împinse rapid piciorul înainte astfel încât lovitura destinată lui George îi lovi pulpa. Petre se aştepta la aceasta, aşa încât nici nu-i dădu importanţă. Dar cu această ocazie putu să se aplece şi să-i tragă una în braţ lui de Castro încât acesta căzu din nou ca paralizat.

III.
LUPTÂND ÎMPOTRIVA LUI DE CASTRO.

— CU NOI N-O SĂ-ŢI MEARGĂ aşa cum îţi merge cu muncitorii tăi! îi strigă George aproape ameninţător lui de Castro. Asta să-ţi intre bine în cap!

De Castro se ridică şi le răspunse pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

— O să vă arăt eu vouă cât de mare îmi este puterea. Acum m-aţi prins pe nepregătite dar o să v-o plătesc dublu.

Apoi începu să le strige bătrânilor:

— Prindeţi-i pe indivizi! Aţi văzut doar cum l-au atacat pe stăpânul vostru! Înainte! Aruncaţi-i la pământ şi legaţi-i bine!

Asta fu însă prea mult pentru Petre. Temperamentul lui izbucni. EI îl pălmui „uşurel", numai o dată, pe de Castro peste gură. Din gura lui ieşeau acum numai nişte sunete nearticulate. Îl privea numai furios pe Petre care se retrăsese cu câţiva paşi în spate. Ochii lui ardeau de dorinţa de răzbunare. Uriaşul dădu numai din cap indiferent şi se adresă bătrânilor care stăteau acolo ca împietriţi:

— Nu-l ascultaţi pe nebun! Întoarceţi-vă la colibele voastre! Ne vom îngriji noi de el ca să nu-şi pună în aplicare planul de răzbunare.

— Eu ştiu deja cum pot să vă ajut, spuse George pe acelaşi ton. Voi avea grijă să nu mai poată să vă facă sclavi din nou. Putem aranja asta aici, chiar acum.

— Gândiţi-vă domnilor, li se adresă Jose, stăpânul nostru ne-a ordonat să vă legăm, dacă n-o facem o să concedieze copii din atelierele lui şi atunci n-o să mai avem nimic din ce să trăim.

— N-o să muriţi de foame ci dimpotrivă împreună cu copiii voştri veţi duce o viaţă decentă, le replică George şi îi asigură: „Pentru asta mă voi îngriji eu însumi. Am deja un plan. Nu v-ar plăcea mai mult să pescuiţi şi să prindeţi raci decât să vă lăsaţi copiii să se otrăvească în atelierele nesănătoase pentru prelucrarea sulfului?”

Siluetele bătrânilor se îndreptară când auziră spusele lui George şi unul din ei zise:

— Cândva am fost pescari domnule, dar o furtună ne-a distrus bărcile! Altele noi nu putem să le cumpărăm! Trebuie să ne vindem libertatea şi să lucrăm în mine. Pe vremea fostului stăpân nu ne mergea chiar atât de rău, aveam existenţa asigurată, nu trebuia să trudim peste puteri şi chiar copiii noştri erau mulţumiţi cu ce primeau.

— Atunci să fie din nou aşa! strigă George. Noi suntem aşa bogaţi încât ne putem permite să vă cumpărăm bărcile. Nu trebuie însă în nici un caz să deveniţi sclavii unui neom! Nu luaţi în seamă ce spune el acum! Voi nu sunteţi de fapt proprietatea lui! Şi trimiteţi pe cineva la mine pentru a chema aici pe copiii voştri. De-acum înainte nu mai este necesar să mai lucreze măcar o singură oră pentru de Castro.

Cuvintele lui George făcură minuni. Apăsarea dispăru treptat de pe feţele oamenilor şi îşi îndreptară trupurile subţiri din nou. În ochii lor se citea hotărârea. Unul dintre ei fugii cât putu să ducă vestea în timp ce ceilalţi îi urmară pe George şi Petre.

— Hoţilor, hoţilor! urlă deodată de Castro, în spatele lor. Voi mi-aţi furat pistoalele şi cuţitul.

Petre şi George nici măcar nu reacţionară, însă bătrânii începură să tremure.

— O să vă bag la închisoare! Hoţilor! începu din nou de Castro să strige. Petre se întoarse pe călcâie şi merse înapoi la de Castro şi-i spuse pe un ton aspru:

— Numai să mai aud un singur cuvânt jignitor şi dumneavoastră o să puteţi să vă adunaţi dinţii răspândiţi câţiva metri împrejur. De felul meu sunt foarte înţelegător, dar şi răbdarea mea are o limită. Armele dumneavoastră le-am confiscat numai după ce aţi încercat să-l atacaţi pe tânărul

domn cu cuţitul. O să le puteţi recupera de la poliţie, unde vom declara cum se comportă domnul de Castro faţă de tinerele fete, atunci când se crede neobservat. Şi acum mergeţi de aici! Şi nu cumva să îndrăzniţi să vă apropiaţi de noi!

Împreună părăsiră apoi platoul de piatră. Bucuria bătrânilor păru să scadă din nou, Jose îşi mărturisi din nou temerile:

— Credem că dumneavoastră ne vreţi numai binele domnule, dar de Castro este foarte puternic. O să vă facă mari neplăceri. Va proceda atât de viclean încât va ajunge să ne interzică chiar vânzarea peştilor. Cred că de acum putem să ne aşteptăm la ce este mai rău.

— Asta o să mai vedem noi! strigă George. Aşa ceva nu e posibil, ca un singur om să tiranizeze un oraş întreg. Mergem imediat la şeful poliţiei.

— Şeful poliţiei este un prieten bun a lui de Castro, îi replică Jose. Poate că de Castro îl are cu ceva la mână, sau poate l-a cumpărat. Se vede clar că nu este liber să acţioneze corect.

— Atunci îl vom elibera! spuse George sigur de victorie. Puteţi veni cu noi să vă alegeţi bărcile pe care tatăl meu le va cumpăra pentru voi. Când furtuna se va potoli tata va debarca cu siguranţă pe ţărm.

— De la moartea bătrânului domn n-am avut o singură oră liniştită spuse un alt bătrân. De aceea ne este greu să credem acum, că printr-o singură „lovitură" totul se va îmbunătăţi. Dumneavoastră sunteţi ca îngerul curat pe care Dumnezeu ni l-a trimis prin vreme de furtună.

— Îngeri nu suntem în nici un caz, răspunse George serios, ci numai nişte oameni care să străduiesc să-şi apere semenii, când aceştia au nevoie.

O vreme se aşternu tăcerea, apoi George vorbi din nou:

— Arătaţi-ne cel mai scurt drum care duce în oraş. Aş dori să ajungem la poliţie înaintea lui de Castro.

— Dacă o luaţi de-a lungul acestei văi, spuse Jose, curând o să ajungeţi la primele case întrebaţi acolo unde este secţia de poliţie. Oricare copil va şti să vă îndrume acolo. Noi nu putem merge aşa repede ca dumneavoastră. Vom veni cu siguranţă după aceea pentru a depune o plângere împotriva lui de Castro, care acum este duşmanul nostru. Apoi trebuie să ne obişnuim cu ideea că ne va distruge dacă nu-l veţi învinge.

— Voi o să-l învingeţi! îi asigură George. N-am nici o îndoială! Prietenul meu Petre ca şi mine nu suntem siguri.

Tatăl meu este bine văzut de autorităţile sud-americane, iar submarinul şi echipajul său reprezintă o mică putere ce însă nu poate fi trecută cu vederea. Veţi trăi voi şi copiii voştri în linişte şi pace de-acum înainte! Lăsaţi-vă numai în grija noastră.

George şi Petre porniră în grabă de-a lungul văii. Lui George nu-i prea era pe plac să-i lase pe bătrânii aceia neajutoraţi în preajma lui de Castro, dar spera că în curând să sosească cei tineri care lucrau în atelierele de prelucrare a sulfului şi după care trimisese deja un mesager.

Ei vor înţelege cu siguranţă ce se întâmplă acolo şi se vor împotrivi total lui de Castro şi influenţei lui.

Valea pe care o parcurseră n-a fost lungă iar când se termină, cei doi tovarăşi văzură în faţa lor primele case din Lima.

Curând ajunseră la drumul principal. Oamenii de pe străzi îi priveau curioşi. Ei le răspundeau politicos la întrebări şi-i îndrumară spre sediul poliţiei care se afla în centrul oraşului.

După o oră bună, cei doi se aflau în faţa unei clădiri impunătoare.

Când George întrebă de şeful poliţiei, ofiţerul de serviciu îi privi cu puţină suspiciune şi spuse:

— Nu ştiu dacă domnul Almargo vă poate primi acum. Ce aţi dori dumneavoastră în fond?

— Comunicaţi-i, vă rugăm, că venim din partea domnului de Castro şi îl rugăm să ne primească personal cât mai repede.

Numele lui de Castro îşi făcu repede efectul asupra ofiţerului de serviciu. Cel care până acuma se purtase cam indiferent făcu semn unui slujbaş în uniformă, pe care-l rugă să-i conducă pe cei doi la Senior Almargo într-o problemă care nu suferea amânare.

— Într-adevăr, de Castro n-a minţit când ne-a spus ce ne-a spus. El este peste tot luat în seamă sau probabil le este teamă de el.

— Nu m-aş mira dacă jumătate din poliţie i-ar ciuguli din palmă. Când ai datorii la cineva nu îndrăzneşti să i te împotriveşti. Dar cu noi şi-a găsit naşul! O să-i distrugem puterea şi influenţa şi prin asta sigur vom face un lucru bun.

— Tatăl dumneavoastră va trebui să sacrifice o sumă de bani gheaţă, destul de frumuşică, pentru toţi cei care-i sunt datori vânduţi acestui şarlatan.

— Trebuie să acţionăm cât mai repede împotriva lui de Castro, spuse George, altfel vom avea mari greutăţi cu el şi nu vom reuşi să ajungem aşa repede cum n-am propus la

ţelul nostru. Păcat că nu avem sume de bani gheaţă mai mari la noi. Aşa că nu ne rămâne decât să stăm şi să-i aşteptăm pe tata, să vină. Timpul poate fi un câştig pentru de Castro. El poate să determine mulţi dintre pionii lui înfricoşându-i să nu îndrăznească să întreprindă nimic. Să sperăm însă că tata ca sosi în curând. El o să-şi dea seama că ne aflăm în Lima dacă am reuşit să scăpăm teferi din furtună.

Slujbaşul în uniformă îi conduse într-o anticameră şi-i rugă să aştepte câteva momente. Apoi vorbi în şoaptă cu un angajat civil care lucra acolo. Angajatul civil bătu ia uşa înaltă şi, când se aprinse un beculeţ, intră în cameră.

După câteva secunde se întoarse şi îi rugă pe cei doi să poftească înăuntru.

Şeful poliţiei părea să fie, după cum amândoi observară, un caracter deschis şi onorabil, care le făcu de la început o impresie bună.

După ce, cei doi bărbaţi de pe submarin pătrunseră în încăpere, acesta le veni în întâmpinare, întinzându-le prietenos mâna. Totuşi, remarcară în purtarea domnului Almargo o uşoară nervozitate şi, înainte de a se prezenta, îi întrebă puţin răstit:

— Ce doreşte domnul de Castro?

Lui George i se păru că lui Almargo îi era puţin frică de „stăpânul Limei”.

— Mă numesc George Farrow, începu fiul căpitanului. Acesta de lângă mine este Petre, camaradul meu şi cârmaci pe submarin. Probabil că vă este cunoscut numele tatălui meu, care cu submarinul său colindă toate mările lumii şi anume este vorba de căpitanul Farrow. Submarinul a fost salvat de el în timpul primului război mondial.

— De căpitanul Farrow am auzit deja, ba chiar am citit, replică şeful poliţiei. Fiţi bineveniţi în oraşul nostru! Dar aţi cerut să fiţi primiţi în numele domnului de Castro. Îl cunoaşteţi?

— L-am cunoscut, spuse George, iar şeful poliţiei remarcă că buna dispoziţie lui George scăzu simţitor.

— Aici aveţi pistoalele şi cuţitul său, i-am luat armele pentru că a ridicat cuţitul împotriva mea. De această dată „stăpânul” s-a cam înşelat, asupra noastră nu are nici o putere.

Almargo deveni mai nervos şi întrebă ce se întâmplase de fapt.

În câteva cuvinte George îi povesti păţaniile lor, furtuna de pe mare, povestea nefericită a bătrânilor pescari, care se

găseau la bunul plac al lui de Castro care se purta cu ei atât de neomeneşte.

Almargo îşi şterse foarte încurcat cu batista sudoarea de pe frunte şi spuse:

— Nu ştiu cum aş putea să vă explic totul, domnule Farrow: de Castro are în acest oraş un cuvânt greu de spus. Dacă veţi depune o plângere împotriva lui în condiţiile actuale, nu cred că va fi bine pentru dumneavoastră.

— Bătrânii pescari ne vor susţine declaraţia, spuse George pe deplin liniştit. M-am gândit şi la faptul că de Castro ar putea cumpăra cu banii săi tăcerea acestor nenorociţi. Ştiu de asemenea că are prieteni printre autorităţile regimului – dacă pot într-adevăr să-i numesc prieteni, adică nişte pioni pe care-i foloseşte pentru scopurile lui tocmai pentru că este un om al banului fără scrupule.

Almargo dădu din cap îngrijorat, gândindu-se la faptul că de Castro „ajutase" financiar o serie de oficialităţi dar prin dobânda mare pe care le-o lua, îi avea la mână, iar bieţii oameni trăiau în permanenţă cu frica în spate că acesta le-ar putea prezenta datoriile şi şi-ar cere drepturile.

Sumele împrumutate – şi asta ştia Almargo – crescuseră atât de mult, încât nimeni nu mai putea să le acopere.

Când Almargo tăcu, George continuă:

— Aş vrea să preiau eu lupta împotriva lui de Castro pentru că şi eu ştiu ce greutăţi voi avea de întâmpinat. Şi acum ca să fiu foarte sincer, v-aş ruga să ne acordaţi protecţia dumneavoastră.

Almargo se întoarse şi încercă precaut să arate că şi el se afla printre oamenii care aveau datorii la de Castro.

— Soţia mea a fost odată foarte grav bolnavă, asta a costat mulţi bani, aşa că… Spuse el neîncheind propoziţia. Dar acum soţia mea este din nou sănătoasă. Nu odată m-am gândit cum aş putea rezolva această dilemă încât am ajuns la concluzia că numai un glonte în cap m-ar mai putea salva. N-am făcut-o, nu din laşitate ci pentru că nici acest lucru n-ar fi rezolvat nimic. În plus de Castro a pus ochii şi pe soţia mea dar ea l-a respins cu scârbă.

— Da acum mi se pare de Castro mai netrebnic decât mi-am imaginat, dădu din cap fiul căpitanului, dar lăsaţi-l numai în seama mea şi a tovarăşilor mei. Dumneavoastră trebuie să vă eliberaţi mai întâi de teama de Castro. Noi dorim nu numai pe dumneavoastră personal să vă eliberăm din ghearele lui, ci şi o mulţime de oamenii săraci din acest oraş. În timpul călătoriilor noastre am adunat câteva comori şi nu am avut încă ocazia să cheltuim banii. Acum cred că a venit

momentul să cheltuim ceva pentru un scop aşa nobil. Tatăl meu va veni în port de îndată ce furtuna va înceta, el va pune la dispoziţia suma de care aveţi nevoie, oricât de mare ar fi, asta v-o promit eu şi astfel vă veţi elibera de acest de Castro.

— Atunci ar fi tatăl dumneavoastră îngerul care mă salvează, spuse Almargo. Mult n-aş mai fi rezistat. Peste câteva zile trebuie să-i plătim datoria şi n-am nici o posibilitate, aşa că ar fi trebuit să mai cer o prelungire care bineînţeles că ar fi urcat şi mai mult dobânda. Ca încheiere nu ne-ar fi rămas mie şi soţiei mele altceva decât să ne sinucidem amândoi.

— Aşa ceva să nu faceţi, îl linişti George pe Almargo. Noi vă vom ajuta cu siguranţă. Oricum acest de Castro trebuie făcut inofensiv odată şi odată. Cu moartea celui de la care a preluat minele de sulf, ceva nu prea este în regulă. Sunt convins că şi aici este mâna lui de Castro în joc. Asta ar putea să-i fie fatal. Dumneavoastră domnule Almargo, cât şi ceilalţi domni influenţi, puteţi cere tatălui meu banii pe care-i datoraţi lui de Castro pentru ca să puteţi acţiona cum se cuvine. Bănuiesc că între timp de Castro a inventat ceva împotriva mea şi a prietenului meu pentru a fi arestaţi. Dar şi dumneavoastră puteţi acţiona împotriva lui de îndată ce nu veţi mai fi financiar dependent de el. Vă voi lăsa aici o scrisoare adresată tatălui meu.

Atunci se auziră bătăi puternice în uşă. Când Almargo spuse „Intraţi” un ofiţer superior deschise uşa. Pe prag George zări câţiva soldaţi. Lângă ofiţer însă stătea de Castro, ochii îi sclipeau întunecaţi şi furioşi.

— Acolo sunt cei doi, domnule General, spuse de Castro, după ce îl salută scurt pe Almargo. I-am observat cu precizie, sunt aici pentru a ne spiona!

Generalul făcu câţiva paşi în cameră şi spuse, dând din umăr, şefului poliţiei:

— Domnul de Castro îi acuză grav pe cei doi. Sunt nevoit să analizez situaţia şi până la clarificarea ei să-i arestez pe aceşti domni.

— Nu-i spuneţi vă rog, domnului general, în prezenţa domnului de Castro cine suntem, şopti George şefului poliţiei. Suntem pregătiţi să ne lăsăm arestaţi pentru că ştim sigur că în curând vom fi eliberaţi. Domnule Almargo puteţi să-i împărtăşiţi şi domnului general că se poate baza pe tatăl meu, ştiţi dumneavoastră din ce punct vedere.

Şeful poliţiei având acum perspectiva eliberării din mâinile cămătarului păru că-şi regăsi întreaga energie dinainte. Se întoarse spre de Castro şi spuse:

— Părăsiţi camera, domnule de Castro. Trebuie să schimb câteva cuvinte cu domnul general, să vedem dacă este necesară arestarea acestor doi domni. Acuzaţia că ei ar fi spioni mi se pare trasă de păr. Cu dumneavoastră, domnule de Castro, am să vorbesc ceva mai târziu. Este vorba de armele care vă aparţin şi care se află acum la mine. Cred că ştiţi cât de aspră este legea în privinţa purtării armelor. Să sperăm că sunteţi în posesia unui permis, altfel va trebui să plătiţi o amendă usturătoare.

De Castro rămase încremenit câteva secunde apoi spuse furios:

— Domnule Almargo, cum vă permiteţi să vă exprimaţi aşa faţă de mine? Aţi uitat cumva că poimâine voi veni pe la dumneavoastră? Atunci vom vorbi altfel unul cu altul.

— Vă interzic orice ameninţare, domnule de Castro, îi replică Almargo serios.

— Dacă domnul nu doreşte să părăsească de bunăvoie camera, se oferi Petre, atunci vă dăm noi o mână de ajutor.

Uriaşul porni deja spre de Castro. Dar acesta nu mai aşteptă intervenţia lui Petre şi se îndreptă repede spre uşă murmurând:

— Veţi mai avea de-a face cu mine!

Când uşa se închise în spatele lui de Castro, generalul îl privi pe şeful poliţiei terorizat şi înspăimântat şi apoi spuse îngrozit?

— Cum aţi putut să-l puneţi la punct astfel pe de Castro? Cu siguranţă că o să ne producă mari, mari neplăceri, atât mie cât şi dumneavoastră. Nu v-aţi gândit că vom avea mult de suferit?

— Nu, astăzi este pentru noi, în sfârşit ziua norocoasă. Tatăl tânărului domn de aici ne va scăpa din ghearele lui de Castro.

— Vorbiţi mai încet, vă rog, s-ar putea ca de Castro să vă audă de afară, îi rugă George.

Petre se duse între timp la uşă şi o deschise prin surprindere. Uşa lovi bubuitor capul lui de Castro. Petre se scuză ironic:

— Scuzaţi-mă domnule de Castro! Să sperăm că nu vi s-a întâmplat nimic rău! Şi uşa a rămas spre norocul nostru întreagă! şi râzând închise din nou uşa.

George vorbi, cu generalul şi-i oferi acelaşi ajutor ca şi şefului poliţiei. Bucuria acestuia fu nemaivăzută. Şi el îi era îndatorat lui de Castro tot într-o afacere de familie.

— Poate chiar de Castro să fie vinovat de îmbolnăvirile din familiile dumneavoastră, spuse George şi se gândi care ar

fi putut fi ţelul şi avantajele lui de aici. Bineînţeles de Castro avea nevoie de dependenţele lor faţă de el. Pentru asta orice mijloc de constrângere ar fi fost bun.

— Şi acum, vă propun să ne arestaţi, pe mine şi pe prietenul meu, domnule general. Sub oblăduirea dumneavoastră ne vom simţi mai siguri decât să umblăm liberi pe aici. Poate o să ne daţi o posibilitate de evadare dar de Castro nu trebuie să afle unde ne ascundem. El trebuie să fie sigur că suntem închişi într-o închisoare militară.

Abia acum Almargo îl prezentă pe George şi pe prietenul său. Şi abia acum înţelese generalul ce motive avea tânărul să se poarte şi să vorbească aşa de îndrăzneţ.

— Trebuie să-i atenţionez pe oamenii mei să nu vă supravegheze aşa strict? întrebă zâmbind generalul.

— Nu, nu, replică George, pentru că s-ar putea ca de Castro să aibe un spion printre oamenii dumneavoastră. Dacă scăpăm, scăpăm aşa cum scrie la carte. De Castro nu trebuie să aibe nici cea mai mică bănuială.

Petre îi aduse aminte lui George că el le promisese bătrânilor pescari să le cumpere bărci noi ca astfel să-şi continue nestingheriţi vechea profesie.

Almargo le promise că le va comunica bătrânilor acest lucru şi că ei trebuie să aibe o zi, două, răbdare.

— Atunci ne vom mai vedea, nu? încheie el.

— Lăsaţi pe noi! îşi întări George spusele.

— Poimâine veţi putea să-l daţi afară pe de Castro dacă veţi putea să-i acoperiţi pretenţiile – şi desigur că veţi putea. Să sperăm că el nu-i are la mână şi pe superiorii dumneavoastră, pentru că astfel va fi puţin mai dificil. Dar şi în aceste condiţii îi venim cumva de hac. O luptă directă împotriva noastră n-o să încerce niciodată fiindcă ştie că n-are nici o şansă.

— Atunci mă bizui pe cuvântul dumneavoastră, spuse Almargo.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, se bucură George.

— Aşa, acum închideţi-ne domnule general. Este o încercare deosebită pentru mine să pot evada când, chiar cel care m-a închis este avertizat de asta.

— Voi comunica sentinelelor să fie foarte atente, spuse generalul despre care aflaseră abia acuma că se numea Gonzalo. Însă vă paşte pericolul să fiţi împuşcaţi. Santinelele la închisoarea militară au renume de buni apărători şi ţintaşi. Dar şi cu asta George a fost de acord.

IV.
ALIAŢII LUI DE CASTRO.

— DAR CE GĂLĂGIE SE AUDE AFARĂ PE STRADĂ? Se aud cuvinte strigate cum ar fi „spion”.

— Noi suntem cei despre care este vorba! Spuse George serios.

George şi Petre se duseră la fereastră. În faţa clădirii poliţiei se strânsese o masă de oameni care creştea din ce în ce mai mult. Din această masă de oameni se detaşa silueta lui de Castro care instiga masele cu mişcări energice ale mâinilor.

Generalul Gonzalo apăru şi el la fereastră, o deschise şi făcu şi el semne cu mâna. Gălăgia de afară se mai potoli şi el strigă cu voce ascuţită:

— Te previn domnule de Castro! Cei doi pe care-i acuzaţi sunt arestaţi şi vor fi duşi imediat la închisoarea militară, aşa că nu-mi ridicaţi degeaba oamenii în cap!

— Spânzuraţi spionii! Strigă cineva din mulţime.

— Cei doi sunt acum sub pază, militară până când se va dovedi dacă sunt sau nu vinovaţi, strigă din nou generalul. Până atunci nimeni nu are voie să se atingă nici măcar un fir de păr! Mulţimea urla. Ea dorea să facă singură dreptate. De Castro făcuse într-adevăr o treabă bună. Strigătele deveniră tot mai puternice. Părea ca şi cum, mulţimea e pregătea să asedieze în orice moment clădirea poliţiei. Atunci generalul se grăbi spre telefon şi ordonă să vină o companie de soldaţi spre sediul poliţiei.

— Nu m-ar mira, spuse Gonzalo, dacă de Castro ar agita într-atât mulţimea încât să fim în pericol, iar posturile noastre să ne fie anulate de preşedintele Gaşca. Poate şi „prietenia” cu el a cumpărat-o ca şi pe a noastră.

George propuse ca generalul să ia de îndată legătura telefonic cu preşedintele şi să-i explice totul pe îndelete astfel încât şi el să fie prevenit.

Generalul promise că aşa va face de îndată ce „prizonierii” vor fi duşi de acolo. Compania de soldaţi trebuia să sosească. George le spuse că lui i se părea acum momentul potrivit pentru evadare, dar generalul Gonzalo nu fu de acord.

— Mulţimea atacă clădirea, strigă în acel moment George care stătea la fereastră, însă fără să fie văzut de afară.

— Şi acum ce facem? Întrebă Almargo înspăimântat. Asta mai îmi lipsea!

— Avem nevoie de arme, îi explică George şefului poliţiei.

— O să vă fac rost, răspunse Almargo.

— Este deja prea târziu, aud gălăgie pe culoare!

Petre nu spuse nimica dar acţionă. Rapid apucă unul din scaunele grele şi îi smulse două picioare ca şi cum ai smulge picioarele unei muşte. Generalul şi şeful poliţiei rămaseră muţi de uimire.

Gălăgia de pe hol se apropia tot mai mult. George şi Petre se aşezară unul la stânga şi altul în dreapta uşii.

În faţa uşii se auzeau comenzi militare. Soldaţii care-l însoţiseră pe general păzeau cu străşnicie uşa în spatele căreia se afla el şi se împotriveau cât puteau mulţimii furioase.

— Plecaţi din drumul meu! Se auzi iarăşi pe coridor o voce. Era vocea lui de Castro.

Uşa zbură din balamale. De Castro năvăli în cameră. Părea scos din minţi şi vru să se arunce asupra lui George.

Atunci Petre lovi. Piciorul greu de scaun Îl lovi pe de Castro în umărul stâng şi acesta căzu urlând de durere pe podea. Mulţimea de pe coridor se dădu înspăimântată înapoi. Momentul acela îl folosiră cei doi prieteni. Zăpăceala ce se instalase pe coridor le veni în ajutor. Generalul dădu un ordin scurt, după care soldaţii îi împinseră cu armele pe cei ce se avântau spre uşă. Aproape că Petre şi George fuseseră făcuţi una cu peretele secţiei de poliţie, dar totuşi reuşiră să-şi croiască drum înapoi în camera lui Almargo unde acum domnea linişte. Soldaţi reuşiseră între timp să golească clădirea.

În camera şefului poliţiei slăbănogul de Castro părea că-şi revenise după lovitură şi acum se ridică, făcu o strâmbătură şi se repezi din nou asupra lui George, dar Petre ridică iarăşi piciorul scaunului, ceea ce îl determină pe de Castro să dispară rapid.

Almargo vru să-l aresteze imediat dar George îi sfătui şi îi propuse să-l lase liber pentru ca el şi Petre să-l poată observa pe ascuns. Poate că aşa vor afla ceva, care să-l trădeze definitiv.

— Trebuie însă mai întâi să jucăm mica noastră comedie, spuse Gonzalo. Imediat ce compania va fi aici vă voi duce sub formă de arest în închisoarea militară.

Puţin mai târziu au apărut şi soldaţii, iar mulţimea din faţa clădirii se împrăştie fără ca aceştia să fie nevoiţi să intervină.

— Acum o să puteţi pleca în linişte la închisoare, râse generalul şi se oferi să-i însoţească pentru ca şeful poliţiei să vorbească în linişte cu preşedintele.

— Sper domnilor, le spuse Almargo lui George şi lui Petre, să nu intraţi în cine ştie ce belea dacă veţi evada din

închisoare. Apropo unde o să vă ascundeţi?

— Vom găsi noi vreun bârlog, râse George. Unde se află casa în care locuieşte de Castro? Poate va fi nevoie să-i facem în ascuns domnului o vizită.

— Bine că mi-aţi spus, pentru că trebuie să vă avertizez serios, strigă Almargo. Servitorii lui de Castro îl păzesc foarte bine. Sunt acolo câteva siluete uriaşe cu care nu-i de glumit Oamenii îi sunt credincioşi; i-a adus cu el acum cinci ani, când a sosit aici. Sunt convins că nu veţi părăsii casa vii, dacă veţi îndrăzni să vă strecuraţi pe furiş acolo.

— Nu suntem de nimic, îi replică fiul căpitanului. Asta este principalul. Mai bine spuneţi-ne odată unde se găseşte casa lui!

— Chiar lângă mare, în interiorul unei grădini asemănătoare cu un parc. Nu puteţi s-o confundaţi, pentru că este singura acolo care este înconjurată cu un zid înalt însă vă rog, încă o dată domnilor, nu riscaţi inutil, pentru că pericolul este prea mare.

— Era aşa numai un gând al meu, spuse George. Poate putem să-l ademenim altfel. Când tata va fi aici ne vom mai întâlni, cu siguranţă. Între timp informaţi-l despre situaţia noastră şi daţi-i o scrisoare de la mine. Puteţi să-i telegrafiaţi de îndată ce furtuna va înceta. Astfel va veni mai repede aici. Şeful poliţiei le promise că va telegrafia imediat şi le ură toate cele bune şi mult, mult noroc.

George şi Petre fură luaţi apoi în mijlocul companiei de soldaţi şi duşi la închisoarea militară.

Soldaţii de pe cele două părţi priveau cu atenţie trecătorii.

În sfârşit, ajunseră la o clădire de piatră construită pe un deluşor şi care era înconjurată de un zid înalt. Conducătorul companiei îi conduse pe George şi Petre, împreună, într-o celulă de la parter.

— Pariez că nu ne va fi greu să evadăm din această celulă. Fereastra n-are nici măcar gratii, este destul de mare şi este plasată jos în celulă. Hai să vedem ce privelişte este afară. În faţa ferestrei era un gang de jumătate de metru lăţime, apoi urma zidul care avea trei metrii înălţime. Deasupra lui erau plasate vârfuri ascuţite ca de lance, dar care erau destul de depărtate unele de altele. Când încercară să deschidă fereastra, constatară ce ea se deschidea destul de uşor.

După un timp, patrulele trecură prin faţa celulei. Atunci cei doi se retraseră repede de la fereastră şi se uitară la ceas. Când santinelele se auziră venind a doua oară, ei ştiau de-acum precis că între patrulări era aproximativ jumătate de oră.

Până seara mai ştiură că patrulele se schimbă la două ore. Atunci George spuse mulţumit.

După ce primim cina dispărem.

Imediat după ce se întunecă primiră cina. Mâncarea era din belşug şi avea un gust minunat. Desigur nu toţi prizonierii primiseră aşa ceva.

După ce terminară, aşteptară ca afară să se întunece de tot. Apoi aşteptară ca patrulele să treacă prin faţa ferestrei. Imediat după aceea se strecurară pe fereastră afară şi se cocoţară cu dibăcie pe zid având grijă să nu se rănească în vârfurile de metal ascuţite.

Foarte uşor ajunseră de partea cealaltă a zidului. Drumul pe care-l făcuseră până la închisoare îl ţinură bine minte, aşa că nu dură mult până ajunseră în afara oraşului în partea cu căsuţe mici şi sărăcăcioase. Deodată se opriră. În spatele lor se auzeau bubuituri. Se întoarseră şi văzură cum din închisoare se ridicau flăcări înalte.

Peste tot se auzeau semnale. Flăcările deveniră repede mai luminoase. George spuse furios:

— Asta a făcut-o de Castro! Probabil una din creaturile sale a pus o bombă cu ceas în celula în care am fost închişi. Bine că am reuşit să fugim înainte de explozie! Să sperăm că generalul Gonzalo va fi destul de şiret încât să împrăştie vestea că am fi murit amândoi în timpul exploziei!

— Într-adevăr astfel ne-ar ajuta mult, domnule George.

— Şi acum hai la vila lui de Castro! Poate acum vom găsi acolo destule ca să-l putem avea la mână. Oamenii care au înfăptuit atentatul cu bomba vor veni cu siguranţă să-i dea raportul. Trebuie neapărat să-i ascultăm.

— Suntem fără nici un ajutor, domnule George. Nimeni nu ştie unde ne aflăm, n-ar fi mai bine să rămânem pe loc? Dacă vom fi prinşi de unul dintre servitorii lui de Castro se va ştii imediat că am evadat din închisoare. N-ar fi mai bine, să aşteptăm venirea tatălui dumneavoastră?

— Atunci poate fi prea târziu, Petre. Acum e momentul!

Acum, când de Castro este sigur că am murit în timpul exploziei, vom putea afla mai multe.

— Dacă am avea armele la noi, m-aş simţi mai în siguranţă, domnule George.

— Sigur vom găsi arme în vilă! Apoi să căutăm o cale prin care de Castro să nu ştie niciodată că am îndrăznit să intrăm singuri în cuşca leilor. Pe asta mă bazez.

— Totuşi de o asigurare avem nevoie, domnule George. Poate am putea merge înainte de a încerca să pătrundem în vilă, la bătrânii pescari. Tot ne stau în drum! Lor le-am putea

spune ce avem de gând, iar dacă nu ne întoarcem până la ivirea zorilor, să anunţe urgent poliţia.

— Perfect, aşa nu pierdem nici timp pentru că, aşa cum spui, ne stau în drum. Deci mergem întâi la ei. Trebuie totuşi să ne grăbim pentru a nu avea cumva atentatorii să părăsească vila înainte de a ajunge noi acolo.

Explozia de la închisoarea militară a ridicat în picioare aproape tot oraşul. Locuitorii veneau, în valuri, spre dealul unde se afla închisoarea.

George şi Petre şi-au ales însă străduţe lăturalnice, liniştite şi se grăbeau tot mai mult spre mare. Norocul le surâse iarăşi. Când se aflau în apropierea vilei lui de Castro s-au întâlnit întâmplător cu bătrânul Jose care împreună cu alţi bătrâni şi tineri din aşezământul lor se îndreptau de asemenea spre dealul unde se afla închisoarea.

Fericirea pescarilor când îi văzură pe cei doi nevătămaţi nu avu pereche. George îl instrui rapid pe Jose ce are de făcut în cazul că nu se vor întoarce.

Apoi George şi Petre porniră mai departe. Pescarilor nu le trecu prin minte să-i avertizeze pe cei doi de pericolul ce-l presupunea acţiunea lor.

În curând ajunseră în faţa zidurilor ce înconjurau proprietatea lui de Castro. Când George şi Petre verificară partea din afară a zidului, constatară spre dezamăgirea lor că aceasta era complet netedă ca şi cum ar fi fost lustruită. Înălţimea era tot aşa de mare ca şi zidul de la închisoare. În acest caz nu puteau face nimic.

— Trebuie să vedem dacă nu putem pătrunde pe poarta proprietăţii, spuse Petre încetişor.

— Dar poarta este bine păzită, îi replică George. Dacă m-aş căţăra pe umerii tăi ar fi posibil să sar în grădină de pe marginea zidului.

— Şi cum o să ajung şi eu sus după Dumneavoastră? Întrebă Petre.

— Dă-mi te rog frânghia pe care o ai la tine, îl rugă George. Din ea voi împleti repede o frânghie mai groasă pe care tu, o să te poţi căţăra până la mine.

— Aşa mai merge, recunoscu uriaşul Petre, dar vă rog să fiţi foarte atent când veţi ajunge pe marginea zidului.

— Hai Petre, pune-te odată la perete!

George se căţăra cu îndemânare de pe umerii lui Petre pe marginea zidului. Spre norocul lui avea la el lanterna de buzunar pe care de altfel rar uita s-o ia cu el când pleca de pe submarin. Ea se afla într-un buzunar special a pantalonilor

săi. O aprinse acoperind cu degetele o bună parte din fascicol aşa că numai o uşoară dâră de lumină se prelingea pe zid.

Imediat descoperi câteva fire lucioase puse de-a lungul zidului.

— Aha, un sistem de alarmare! O să te fac eu mut, aşteaptă numai!

Precaut tăie cu cuţitul firele şi le puse de o parte şi de alta a zidului, aşa încât să nu se mai poată atinge unele de altele. Apoi repede lăsă jos frânghia împletită, a cărui capăt îl legă de unul din vârfurile de metal ascuţite ce se găseau din loc în loc pe zid.

Petre apucă frânghia şi se căţăra şi el repede pe zid. Când Petre uriaşul văzu firele care fuseseră tăiate îşi dădu cu părerea:

— Acest de Castro se pare că are de ascuns multe lucruri în vila sa, de vreme ce se păzeşte cu atâta grijă.

Vom afla probabil amănunte foarte interesante. Să ţinem bine minte acest loc. Acum arunc frânghia de cealaltă parte a zidului, în grădină şi dacă eventual va trebui să părăsim repede locul măcar să avem asigurat drumul de întoarcere.

Cei doi tovarăşi au coborât apoi în grădină s-au ascuns într-un boschet şi aşteptară acum să se audă sau să se întâmple ceva.

Cum nu se întâmplă nimic, se strecurară spre casa a cărui perete alb se vedea bine din tufişurile întunecate.

Inima îi bătu lui George puţin mai tare atunci când ajunseră la vilă. Cel mai tare însă îl supăra faptul că nu aveau nici o armă la ei. Atunci s-ar fi simţit altfel.

V.
ÎN CASA LUI DE CASTRO.

— SĂ FACEM ÎNTĂI O VIZITĂ ÎN JURUL CASEI, îi şopti George prietenului său Petre şi să vedem pe unde ar fi cel mai bine să intrăm înăuntru.

Petre dădu din cap şi adăugă:

— Să sperăm că de Castro nu are câini.

— Asta ar fi într-adevăr neplăcut, Petre!

— Şi de unde să facem rost de arme aici?

— Trebuie să cercetăm mai multe camere, Petre. Undeva tot trebuie să aibe nişte arme.

— Ce-ar fi să ne uităm mai întâi printr-o fereastră, înăuntru, domnule George?

— Da.

— Veniţi, o să vă ridic în sus.

George se căţăra pe umerii lui Petre. Fereastra pe care cei doi o aleseseră stătea deschisă. Fiul căpitanului aprinse din nou lanterna a cărui dâră lumină încăperea. Era goală. George remarcă că era foarte mare şi frumos mobilată.

Pe canatul ferestrei văzu iar două fire lucitoare. Cu siguranţă era vorba tot de instalaţia de alarmă pe care o văzuseră de-a lungul zidului. El tăie şi aici firele şi le despărţi unul de altul.

— Acum putem să intrăm în cameră! îi şopti lui Petre şi dintr-o săritură fu înăuntru. Apoi umblară tiptil prin camera care părea să fie o sală de recepţie. Căutară în dulapurile frumoase după arme, dar nu găsiră, aici, nici una.

La uşa ce dădea în camera alăturată se opriră şi ascultară. Acolo totul era liniştit. George se convinse de asta uitându-se pe gaura cheii şi totul zăcea în întuneric. Apoi Petre deschise încetişor uşa. George lumină cu lanterna camera. Asta era fără îndoială cabinetul de lucru a lui de Castro. Mobilele erau pline de sertare şi cu multe ornamente de lemn, cum se obişnuia în secolele trecute în Europa, dar ceea ce îi atrase atenţia lui George a fost seiful îngropat pe jumătate în perete. Pe şoptite îi spuse lui Petre:

— La conţinutul acestuia trebuie neapărat să ajungem. Pariez că înăuntru sunt multe dovezi împotriva lui de Castro.

— Dacă ne reuşeşte să-l prindem şi să-l facem inofensiv pe de Castro, atunci îi putem cere să ne dea cheia la seif şi să încercăm să căutăm dovezile care să-l incrimineze.

— Mai întâi însă sunt mai importante armele, Petre. Uriaşul dădu din cap a aprobare. El găsi pe biroul lui de Castro un cuţit de deschis scrisori cu mânerul din marmoră. Îi întinse lui George pentru că la nevoie putea fi folosit ca armă de atac. Apoi căută în continuare prin cameră, ajunse într-un colţ al ei unde dădu peste o statuetă de bronz de circa treizeci de centimetri care însă era aşa de grea încât în mâna lui Petre putea să devină o armă periculoasă.

— Să mergem mai departe, fu de părere George.

— Mă mir că vila pare nelocuită acum, remarcă Petre. Şi dacă de Castro şi servitorii lui sau dus şi ei la închisoarea militară?

— Probabil că ştie de mult cine suntem şi de aceea şi ştie că nu-i de glumă.

— Hm! Lăsă să-i scape uriaşul.

— Linişte! Vine cineva.

Cei doi tovarăşi se ascunseră în spatele unui suport mare de flori. În spatele acestei perdele de plante verzi nu puteau fi descoperiţi aşa de repede.

Abia se ascunseseră că uşa a fost dintr-o dată deschisă.

Auziră cum cineva aprinde lumina apoi camera a fost inundată de o iluminare puternică.

George şi Petre îl văzură pe de Castro cum se îndreptă spre biroul lui şi se lăsă să cadă greu în fotoliul său. Doi bărbaţi care-l urmaseră în curând rămaseră la o anumită distanţă de el.

De Castro râdea şi spuse după câteva momente:

— Sunt mulţumit de voi. Cei doi golani ar fi putut să devină periculoşi pentru noi. Noroc că i-am recunoscut după nişte poze din ziare. Căpitanul Farrow va veni într-un suflet în port să-şi caute fiul după ce furtuna se va mai potoli puţin. Dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat ar fi vrut cu siguranţă să se răzbune. Dar i-am luat-o înainte. Şi acum cu bomba pe care o să i-o punem în turnul submarinului totul va fi în ordine. Vreţi să preluaţi tot voi şi această misiune?

— Bineînţeles, Diaz, spuse unul dintre bărbaţi. Tu ştii încă de când eram în Guyana că numai de aşa ceva suntem buni.

De Castro spusese asta atât de uşor ca şi cum ar negocia nişte afaceri cât se poate de normale.

Fără să vrea George îşi încleştă mai strâns pumnul pe mânerul cuţitului. Numele Guyana îi deschisese ochii. Era vorba de puşcăriaşi eliberaţi sau evadaţi care sub conducerea lui de Castro şi prin mijloace băneşti nu prea curate ajunseseră să stăpânească oraşul Lima.

De la ei nu se aştepta la nici o îndurare în cazul în care descopereau că convorbirea lor a fost ascultată.

— Vă număr acuma premiile pe care vi le-am promis, continuă de Castro Dacă vă reuşeşte şi treaba cu submarinul, vă plătesc dublu. Afacerile n-au prea mers bine în ultimul timp. Încă câteva lovituri, apoi putem să ne retragem liniştiţi undeva unde vom putea începe o viaţă nouă. Fiecare din noi va avea atât cât să trăiască fără griji tot restul vieţii.

— Eu mă retrag pe undeva pe insulele din Sud, spuse unui din bărbaţi, îmi voi cumpăra un mic cuter şi o să fac afaceri. O viaţă în care să nu fac nimic n-ar fi pe placul meu.

— Pe cuterul tău nu mi-ar place să fiu marinar! râse celălalt. Cred că sărmanii pe care i-ai angaja ar gusta încă de pe pământ focul iadului.

— Cum aşa! se miră primul. Să trăiesc şi să las şi pe alţii să trăiască, asta a fost dintotdeauna deviza mea.

— Mi-ar plăcea dacă ne-am încheia cât de curând afacerile pe aici, îşi exprimă opinia celălalt. Începe să ni se înfierbânte pământul sub picioare. Vindeţi toate poliţele, Diaz, care le ai de la cei sus-puşi aici, unei bănci, din partea mea şi cu

cincizeci la sută pierdere şi să ne luăm papucii. Aş vrea să dispărem de aici tot aşa de liniştiţi cum am apărut acum cinci ani.

De Castro se ridică şi-i dădu o legătură de chei din buzunar.

— Despre această propunere o să mai vorbim noi, spuse el. O să hotărăsc mâine dimineaţă. În nici un caz nu trebuie să ajungem ca oamenii de aici să se întrebe cine suntem de fapt. Şi acuma, spuneţi-mi unde este cuţitul meu de tăiat scrisori? Cu o jumătate de oră înainte era aici pe masă. Asta ştiu sigur. Să fi intrat între timp cineva în cameră?

— Este exclus, răspunse unul din cei doi complici a lui de Castro. Sistemul de alarmă este în ordine. L-am examinat eu însumi acum câteva ore.

— Pentru un intrus obişnuit ar fi suficient numai sistemul de alarmă, spuse de Castro gânditor, dar trebuie să mă gândesc la haimanaua de George Farrow. Ştiţi sigur că el şi prietenul lui au murit în timpul exploziei?

— Foarte sigur, Diaz!

— Generalul însuşi a spus-o, îi întări spusele celălalt. Gonzalo era foarte supărat. N-ar fi avut nici un motiv să ascundă adevărul, căci şi el aşteaptă ajutor de la Farrow, altfel n-ar fi îndrăznit să vorbească pe tonul pe care a vorbit. Trebuie să ne ocupăm şi de el şi de Almargo înainte de a dispare de aici.

— Bineînţeles! spuse de Castro.

El stătea acum dus pe gânduri cu privirea aţintită asupra plăcii de stejar a biroului. Apoi spuse cu o voce hotărâtă:

— În afară de mine n-a mai fost nimeni în casă. Deci tot a trebuit să vină cineva din afară şi să-mi ia cuţitul. Trebuie să controlăm toate camerele casei. Nu-mi voi găsi liniştea până nu voi ştii sigur că nu este nici un străin în casă.

De Castro aruncă legătura de chei pe masă şi se întoarse. Ca atras de un magnet se îndreptă spre suportul de flori după care erau ascunşi cei doi. Apoi strigă tare:

— Aici este cineva! Prindeţi-l! Trebuie să ne spună ce caută aici!

Mai înaintă un pas având de partea lui şi pe cei doi complici. Fiecare ţinea în mână un cuţit. Probabil că-şi imaginaseră că au de-a face cu un intrus uşor de intimidat.

Atunci Petre se ridică rapid şi împinse greul suport de flori spre cei trei răufăcători.

Cei trei fură atât de uimiţi încât rămaseră ca paralizaţi pe moment. Unul din complici căzu scâncind la pământ; marginea suportului de flori îi lovise cumplit piciorul drept.

Această secundă de perplexitate a lui de Castro şi a complicilor lui o folosi însă Petre din plin. El sări şi lovi mai întâi pe de Castro, apoi şi pe celălalt complice, cu statuia de bronz în piept, aşa că cei doi căzură de asemenea la pământ.

Acum n-a mai fost decât o joacă de copil pentru cei doi să-i lege fedeleş. De Castro nu-şi pierdu cunoştinţa în ciuda loviturii puternice ce-o primise şi înainte ca Petre să apuce să-i lege mâinile, reuşi să-şi bage o mână în buzunar şi să scoată ceva de acolo şi apoi să ducă la gură. Imediat după aceea de Castro începu să ofteze din răsputeri. Luase otravă.

Petre se opri din „munca lui" şi arătă spre de Castro care deja horcăia.

Ce se întâmplă, întrebă George, care între timp se ocupa de celălalt.

— Moare în mâinile noastre! Otravă! răspunse încet Petre.

George îl privi un moment pe de Castro, apoi spuse:

— S-a făcut dreptate!

— De fapt nu! spuse Petre. Pentru ce a făcut a terminat-o prea uşor.

— Dacă cineva ajunge până acolo, remarcă George, nu mai avem noi dreptul să-l judecăm. Va ajunge în curând în faţa unui judecător mult mai mare decât suntem noi. Înainte ca de Castro să închidă ochii pentru totdeauna îl recunoscu pentru o clipă pe George Farrow.

— Farrow junior! şopti el. Altul n-ar fi reuşit să-mi vină de hac! Şi cu un oftat puternic îşi dădu sufletul. Petre îi desfăcu legăturile de la mâini şi de la picioare. Ceilalţi doi complici rămaseră pe jos legaţi ca la carte. Amândoi tăceau.

George luă cheile de pe birou şi încercă să deschidă seiful. Cu toate că aveau cheia nu le fu tocmai atât de uşor pentru că seiful avea şi o parolă numerică. Spre norocul lor însă o găsiră repede.

În seif se aflau o grămadă de hârtii care dovedeau fără îndoială vinovăţia lui de Castro. Petre şi George nu mai avură timp să analizeze în amănunt tot ce se găsea în vilă şi apoi nu era în fond treaba lor.

— Ce facem cu cei doi de aici? întrebă George şi arătă spre cei legaţi.

— Telefonăm la şeful poliţiei. Să sperăm că telefonul mai funcţionează aici!

George făcu ceea ce propusese celălalt. Însă şeful poliţiei nu se afla acolo, dar din centrală putu să i se facă legătura cu locuinţa privată a acestuia.

Şeful poliţiei nu putu la început să creadă că de Castro îşi luase singur viaţa. Apoi promise că va sosi el însuşi cu câţiva

angajaţi ai poliţiei la locul faptei.

Cam peste douăzeci de minute apărură, la vilă, două maşini.

Într-una era şeful poliţiei iar în cealaltă agenţi ai poliţiei care-i luară pe cei doi legaţi şi-i transportară la secţia de cercetări. Apăru şi o altă maşină în care fu depus corpul fără viaţă a lui de Castro.

Şeful poliţiei luă din seif actele şi hârtiile iar proprietatea lui de Castro fu sigilată.

Domnul Almargo mulţumi personal apoi în numele oraşului şi chiar a statului, domnilor George şi Petre pentru fapta lor curajoasă.

Puţin mai târziu apăru în vilă şi generalul Gonzalo.

George se bucură că generalul înţelesese corect situaţia şi după explozia de la închisoarea militară a avut inspiraţia să declare că cei doi prizonieri sunt morţi. Asta le-a uşurat foarte mult activitatea. George mai spuse că pentru aceasta şi generalul merită o „mică laudă”.

Tot oraşul Lima răsuflă uşurat a doua zi când în ziare apăru toată tărăşenia începând de la arestarea lui George Farrow şi a prietenului său până la moartea voluntară a lui de Castro. „Stăpânul Limei” nu mai sălăşuia printre cei vii şi nu mai prezenta nici o ameninţare pentru nimeni.

Tribunalul luă mai apoi studierea poliţelor care s-au găsit la de Castro şi după cercetarea lor hotărî că o mare parte din bani erau obţinuţi prin fraudă deci datornicii nu mai trebuiau să plătească.

Căpitanul Farrow numai dădu uşor din cap, atunci când intră în port a doua zi şi auzi de explozia de la închisoarea militară. El şi echipajul lui fură, de cum intrară în port, întâmpinaţi cu ovaţii de mulţimea eliberată.

Farrow n-a ştiut de la început cărui fapt îi datorează această călduroasă primire, dar apoi se gândi că, sigur era vorba de o aventură sau o faptă eroică a fiului său.

Când mai târziu George îi povesti de-a fir-a-păr tatălui său ce i se întâmplase în Lima, Farrow senior a spus numai atât:

— Oh, băiete, băiete!

Dar în sinea lui se gândea: „Este în sfârşit timpul să ne întoarcem la Insula Odihnei”.

Acest plan dori căpitanul Farrow să-l pună în aplicare, dar George îl rugă să viziteze cum îşi propuseseră la început un vechi oraş incaş.

— Mi-ai promis doar tată! se rugă George.

— Asta aşa este! mormăi căpitanul.

— Şi ceea ce ai promis… zâmbi şmechereşte George.

— Trebuie să te ţii de cuvânt, termină propoziţia Farrow.

Întotdeauna n-a putut să-i refuze ceva fiului său, cu toate că ştia precis că vizitarea unui oraş sau a ruinelor unui oraş incaş nu putea să aibă loc fără „una-două” aventuri deosebite.

Şi bănuiala se va adeveri. Înainte ca Farrow să pornească din nou pe mări, le cumpără sărmanilor pescari bărci de pescuit noi ca astfel să-şi reia vechea meserie.

Dar ciudate şi misterioase întâmplări îi vor aştepta pe oamenii de pe submarin.

Sfârşitul volumului: **GENERALUL GONZALO.**

În numărul următor:

VÂNĂTOARE ASUPRA SUBMARINULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro